

[Gerda Møller.]

ativ til at forhindre et nyt forureningsproblem i at opstå. Det er altid meget vanskeligere at gribe ind, når skaden er sket. Det ser vi f. eks. i Sverige, hvor man nu ikke vil gribe ind, bl. a. fordi udviklingen i engangsemballagen dér er så langt fremme, at det praktisk talt er for sent. Derovre udgør flasker med tyndt glas ca. 40 pct. af engangsemballagen. Alligevel har jeg forstået på de oplysninger, vi fik deroppe, da vi behandlede spørgsmålet i det socialpolitiske udvalg under Nordisk Råd for en måneds tid siden, at man også i Sverige har døren åben for forbud mod visse former for engangsemballage.

Man har altså forureningen i Sverige. Vi ved det, vi læser om det, vi ser det, når vi er derovre. Man har også andre steder forureningsproblemer; man har store problemer i Grønland, og man har problemer i USA. I USA ligger der i 24 af enkeltstaterne forslag af forskelligt indhold for at gennemføre et forbud.

Jeg vil gøre det klart, at selvfølgelig er der andre synspunkter end forureningen, der gør sig gældende, det var hr. Kampmann inde på, der er både de handelsmæssige og de forbrugerpolitiske, og derfor er problemet ikke så helt enkelt. Selvfølgelig er der en interessekonflikt imellem på den ene side hensynet til den moderne varedistribution samt forbrugernes krav om billigst og bedst mulig emballage og på den anden side ønsket om at værne befolkningens sundhed, at undgå naturforurening og at undgå stigende renovationsomkostninger. Der er også en lang række andre faktorer, der vil gøre sig gældende, men i den forbindelse vil jeg da gerne have lov til at gå ud fra, at for det første vil den bemyndigelse, der gives indenrigsministeren ifølge dette lovforslag, ikke blive anvendt, uden når det er absolut påkrævet, og i de tilfælde, hvor almene hensyn gør det nødvendigt, og for det andet vil ministeren tage størst muligt hensyn til de synspunkter, der vil blive gjort gældende i drøftelserne med det folketingsudvalg, som nedsættes i forbindelse med dette lovforslag, og som ministeren skal komme med en redegørelse over for, før mere betydende foranstaltninger bliver gennemført. Jeg synes, man må få lov til at forvente, at det skulle sikre, at alle saglige hensyn tages, og at alle

problemer er belyst, før et eventuelt skridt tages.

Der har været rejst spørgsmålet om, det var hr. Kampmann sådan set også inde på, hvorfor man ikke kunne vente med at forsøge at løse engangsproblemet, til det kunne ske i forbindelse med hele det generelle forureningsproblem, når betænkningen om ikke så lang tid kommer fra det af ministeren nedsatte forureningsråd. Det forhold har jeg for så vidt været noget inde på i min indledning, men jeg vil gerne føje til, at efter min mening må det være sådan, at det, at vi ikke på nuværende tidspunkt kan sikre vor natur mod generel forurening, må ikke afholde os fra at tage et skridt, som kan bidrage til at begrænse skaden.

Man har også været inde på, at spørgsmålet om ensartede regler i Norden for løsning af forureningsproblemerne har været til behandling i Nordisk Råd, og at man dér har vedtaget en rekommandation. Det er ikke så underligt, at det har givet anledning til undren, at vi ikke afventer et resultat af det videre samarbejde, som skal foregå inden for Nordisk Råd, og som foregår i øjeblikket. Man kan spørge: hvad er meningen med en sådan rekommandation, når hvert land alligevel går sin egen vej? Dertil kan vi kun sige for Danmarks vedkommende, at de andre lande har ikke ment at kunne afvente en fælles løsning. Vi har set, hvorledes Norge så sent som i sommer har vedtaget en lov, hvorefter anvendelse af visse former for engangsemballage kan forbydes, og jeg må føje til: skønt Norge er det koordinerende land — et forhold, som jeg i øvrigt selv bebrejdede Norge ved det pågældende udvalgs møde.

Der var mange enkeltheder, man kunne komme ind på, hr. Kampmann har rejst nogle af dem, omkostningsproblemet, kommunernes problemer i forbindelse med større forbrændingsanlæg, altså forøgede renovationsomkostninger. Nu mener jeg, at førstebehandlingen først og fremmest er en principbehandling, hvor man ikke skal gå i enkeltheder, men jeg synes, det er rigtigt ligesom hr. Kampmann at gøre opmærksom på, at der vil være en hel masse enkeltproblemer, som vi må behandle i udvalget, som jeg også går ud fra må blive et 21 mands udvalg.